

disponeres over Pengene efter Forhandling med Finansudvalgene: „Med Hensyn til Anvendelsen af det kontante Beløb, som Rederierne skal udrede, altsaa de ca. 11 Mill. Kr., er Ordningen efter mit Skøn ogsaa tilfredsstillende. Det vil enhver vide, der erindrer de Udtalelser, jeg tidligere er fremkommet med her i Salen, idet der jo nu er givet Tingenes Finansudvalg en fuldkommen Medbestemmelsesret med Hensyn til Anvendelsen af Beløbet“. Og jeg kan ikke undlade at minde om, at den 17. Oktober 1916 udtalte det ærede Medlem under Finanslovens første Behandling i Anledning af den nye Institution: Ministrene uden Portefeuille, at han „haaber, at der om administrative Foranstaltningers Udførelse af Love og af Bevillingposter i samme Omfang som tidligere vil blive plejet Forhandlinger mellem de vedkommende Ministre og Finansudvalget“. Saa nylig var det ærede Medlem tilfreds dermed, nu kan han ikke tilfredsstilles, nu er han utilfreds dermed, han ønsker noget andet. Jeg synes, at det ærede Medlem altfor ofte skifter Standpunkt overfor de Ting, han en Gang har krævet. Naar det derefter bydes ham, saa forlanger han noget andet. Men naar Lovordning ønskes, og naar den er ikke blot naturlig, men nødvendig, skal aldrig jeg gøre nogen Indvending derimod.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), min højtærede Kollega i Ministeriet, rejste en Gang i et Møde af Landbrugsorganisationer et Krav om, at en vis Ordning skulde gennemføres ved Lov. Det kom til et Sammenstød mellem os den Gang, men det var ikke om Kravet om en Lovordning, men om Stedet, vi stredes. Kravet skulde være rejst i Ministeriet eller i Rigsdagen, men ikke, naar Landboerne kom sammen for at drøfte Ordningen. Men den Kornordning, som nu er tilvejebragt, vilde, som enhver kan sige sig selv, ikke kunne tilvejebringes paa nogen anden Maade end ved Lov. Ikke blot af bogstavelige retslige Grunde, ikke heller alene, fordi, som ærede Medlemmer meget rigtigt siger, at bag denne Lov maa staa den størst mulige, tydeligt udtalte Autoritet, men af alle disse Grunde tilsammen.

Jeg haaber, at man efter de Udtalelser, jeg har fremsat, vil erkende, at der i det Arbejde, som er gjort i disse Aar, er Plan og Sammenhæng, og at man i den Kritik, som man vil fremføre og har Ret til at fremføre, aldrig vil tabe af Syne, hvilken uhyre Betydning det har, at denne Administration kan virke med Sikkerhed. For Kornlovens Vedkommende gælder det Folkets Liv. Lad derfor

enhver Kritik være baaret af Følelsen af, at maaske skal den vedkommende selv i en vanskeligere Tid endnu end den nuværende overtage denne Administration til Fortsættelse af Arbejdet. Valgets Udfald kender jo ingen, men nogle har jo deres Forhaabninger. Lad dem derfor tænke, at hvis disse skulde gaa i Opfyldelse, skal de overtage denne Administration. Lad dem derfor ikke splitte og ødelægge den; saaledes at ikke Forvaltningen af Kornet i de sidste Maaneder, naar de selv maaske efter deres Forhaabninger skal træde til, vil glippe. Derfor siger jeg, vendt til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at naar han i Fjor eller i Forfjor, jeg erindrer snart ikke længere Tidspunktet, kritiserede mig for mine Enevoldstendenser og sagde, at det var et Regimente i den røde Bygning med Fuldmægtigene som højst tilfredse Smaakonger, og naar han nu ikke længere kritiserer mig for mine Enevoldstendenser, men tværtimod fremstiller mig som den, der har Lyst til at skabe et stigende Antal større eller mindre Guder, som sidder og udslynger deres Lyn i Mørket, og i Stedet for Embedsstyrelsen klager over Nævnsstyrelsen, saa er der ikke megen Sammenhæng i hans Kritik, saa lidet System i denne Opposition, at den næsten bliver systematisk.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem fra Æbeltoft, at naar han i sine store Taler i Randers sagde, at dette System, som man nu saa her, vilde man ogsaa beholde efter Krigen, saa er det en unødvendig Forvanskning — overfor mit Standpunkt — mellem to Politikere, der kender hinandens Standpunkter saa godt, som det ærede Medlem og jeg gør det. Jeg ønsker ikke de Tider, vi nu har, fortsat efter Krigen, jeg ønsker ikke Nødsforanstaltningerne fortsat i rolige Dage, men ligesom et gammelt Visdomsord siger, at der intet nyt er under Solen — og det er jo fremført —, er der ogsaa et gammelt Ord, som siger: Det svundne kaldes aldrig tilbage. Tillad mig at sige, at Tiden for Krigen kommer aldrig igen i uforandret Form. Det er det, jeg har villet give Udtryk; thi daarligt vilde det klæde Mennekeheden, hvis den ikke forstod af Krigen at drage Erfaringer for Freden, hvis den ikke af Pesten drog Erfaringer for Samfundets Sundhed, hvis den ikke i Nødens Dage drog Erfaringer for det rolige Arbejdes Tid. Det er disse Erfaringer, vi skal samle. Derfor siger jeg: den Tid kommer aldrig igen efter Krigen, det svundne er en Gang borte. Og det ærede Medlem vil jo heller ikke selv have, at de private Kræfters tøjlesløse Spil skal vende tilbage, nej,